

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval

De erfenis van Robar
Deel 8
Ardoysium

Ardoysium
Deel 1
Misha en de lijken

De geest wordt alleen bevrijd door licht en waarheid

Proloog

Misha loopt in het bos. Het is al laat. Het wordt donker. Toch is Misha niet bang. Ze loopt elke avond in het bos. Alleen moet ze goed kijken waar ze loopt. Er ligt van alles op het bospad. Afgebroken takken en twijgjes. Lege doppen van kastanjes. Losgewaaide boomblaadjes en wel honderden kiezelsteentjes. Ze kijkt ook goed om zich heen en ze luistert naar de geluiden in het bos. Ook bij avond is er veel te zien en te horen.

Vogels fluiten hun laat avondconcert. Eekhoortjes springen weg tussen de bomen. Wilde konijntjes steken hun kopjes nog even uit hun holletje voor ze gaan slapen. Een specht klopt met zijn snavel tegen een boom. Ergens hoort ze ook een uil roepen. Oehoe, roept hij steeds weer. De wind giert tussen de bomen. Ze doet de boomblaadjes ritselen. Rustig loopt Misha verder.

Opeens fladdert een groot beest vlak voor haar gezicht weg. Hu! Misha schrikt er even van. Wat is dat voor een gek beest? Ze blijft staan en denkt even na. Waar moet het zo snel naar toe? Heeft het soms een afspraak? Om die gedachte moet ze zelf even lachen. Toch wordt ze heel erg nieuwsgierig. Ze besluit om het wegvliegende beest te volgen. Even later heeft ze hem al gezien. Het is de uil. Hij zit op een boomtak en rust even uit. Hij heeft zijn ogen dicht gedaan. Misha heeft nog nooit een uil van zo dichtbij gezien. Ze wil dat beest wel eens wat beter bekijken. Voorzichtig loopt ze naar hem toe. Onder haar voeten kraakt een takje. Roerloos blijft Misha staan. De uil doet zijn ogen open. Hij kijkt naar haar. Misha beweegt zich niet. De uil spreidt zijn vleugels uit. Hij kijkt haar nog eens aan. Daarna vliegt hij weer weg.

Misha denkt dit keer niet na. Ze loopt meteen achter de uil aan. Samen gaan ze heel diep het bos in. De bomen staan steeds dichter op elkaar. Ze worden ook kleiner. Eindelijk veranderen de bomen in struiken. De uil vliegt over de struiken heen. Nu is hij weg. Misha loopt naar de struiken. Ze moet zich niet bukken of rekken. Ze kan zo over de struiken heen kijken. Achter de struiken is een open plek. De uil zit, in het midden, op de grond. Misha heeft het gevoel dat hij ergens op wacht. Ze wordt nu nog veel nieuwsgieriger. Daarom besluit ze om samen met de uil te wachten. Ze loopt een stukje rond de cirkel van struiken. Eindelijk vindt ze wat ze zoekt. Er zit een groot gat in de struiken. Vlug gaat Misha ervoor zitten. Ze kan juist goed door het gat heen kijken. Ze ziet de open plek weer. Ook de uil ziet ze heel goed. Hij kan haar niet meer zien. Dat is goed. Nu kan Misha samen met de uil wachten.

Lang duurt dat wachten niet. Algauw komen alle dieren uit het bos. Ze vinden ook een gat in de struiken. Achter elkaar aan lopen ze door het gat. Ze gaan naast de uil staan. Zo vormen ze een cirkel van dieren. Nu wacht Misha met alle dieren samen. Er klinkt geruis. Snel kijkt Misha naar de bomen. De takken en de bladeren van de bomen bewegen nauwelijks. De wind maakt het geluid dus niet. Automatisch kijkt Misha omhoog. Haar mond valt open van verbazing. Er vliegen schimmen door de lucht. Ze zitten op lange stokken.

De schimmen komen naar beneden. Misha ziet hen steeds duidelijker worden. Even later landen de schimmen op de grond. Misha ziet de schimmen nu heel goed. Opnieuw valt haar mond open van verbazing. Het zijn helemaal geen schimmen. Het zijn vrouwen. Ze dragen allemaal een lange zwarte zijden broek met wijde pijpen. Boven de broek dragen ze een zwarte zijden bloes. Ze hebben ook platte zwarte schoenen aan. Hun haar is halflang en heeft een ravenzwarte kleur. Op hun hoofd staat een hoge zwarte punthoed.

Tot slot hebben ze op hun neus een klein stom gouden brilletje staan. De stokken zijn ook geen gewone stokken. Het zijn bezems.

Misha hapt naar adem. Ze kent deze vrouwen. Ze heeft hen al eerder gezien. Thuis heeft ze nog veel sprookjesboeken van vroeger liggen. Daar staan deze vrouwen ook in. Ze lijken er in ieder geval goed op. In haar sprookjesboeken worden deze vrouwen heksen genoemd. Wat doen die heksen hier op de open plek? Weer moet ze niet lang op een antwoord wachten.

De heksen zetten hun bezems tegen een boom. Ook zij lopen door het gat in de struiken, waar zojuist de dieren doorheen gekomen zijn. Ze staan nu tussen de cirkel van struiken en de cirkel van dieren. Hier blijven ze even staan. De dieren krijgen geen bevel. Wel gaan ze wat dichterbij elkaar staan. Zo ontstaat er een opening in de cirkel. De heksen lopen door de cirkel van dieren. In het midden van de cirkel blijven ze staan. De heksen maken zelf ook een cirkel. Eén heks blijft in het midden van de cirkel staan. Ze steekt haar handen in de lucht. Op dat moment beginnen alle heksen te dansen. Ze verspreiden zich over de hele open plek. De dieren vluchten weg. Nu hebben de heksen de open plek voor zich alleen. Ze dansen nu over de hele open plek. Overal waar ze dansen, scheurt de grond open. De scheurtjes worden groter en groter, totdat het echte gaten zijn geworden.

De heksen blijven verder dansen. Uit de gaten rijzen champignons omhoog. Ook de champignons worden steeds groter. Ziet Misha dat nu goed? Het zijn helemaal geen champignons. Het zijn grafstenen. Het ene na het andere graf komt uit de grond. Na een poosje staat er een levensgroot kerkhof op de open plek. Een kerkhof compleet met grafstenen, standbeelden, monumenten, grafkelders en ijzeren kruisen. De heksen dansen nog één keer tussen de graven door. Ze eindigen bij de heks, die nog steeds in het midden staat. De heks laat haar handen zakken. Alle heksen lopen, achter elkaar aan, over de open plek. Ze lopen weer door het gat in de struiken. Bij de boom halen ze hun bezems weg. Ze gaan op de bezems zitten en vliegen weer de lucht in. Ze verdwijnen achter de wolken. Misha gaat recht staan. Met open mond kijkt ze de heksen na. Daarna kijkt ze naar het kerkhof. Ze verwacht dat dit ook weer verdwijnt. Dat gebeurt niet. Het kerkhof blijft gewoon staan.

Misha krijgt een vreemd gevoel over zich heen. Op deze plek in het bos gaan vast nog meer vreemde dingen gebeuren. Daar is ze zeker van. Daarom besluit ze om in het bos te blijven slapen. Ze heeft dat al meer gedaan. Morgen gaat ze een hutje bouwen. Nu is ze daar te moe voor. Gelukkig heeft ze een dikke winterjas aan. Voor één keertje kan die wel als slaapzak dienen. Ze gaat naast de struiken op de grond liggen. Als een kat rolt ze zich op in haar dikke winterjas. Ze wil nog even over deze rare dag nadenken, maar die kans krijgt ze niet meer. Ze valt als een blok in slaap.

De volgende dag wordt Misha laat wakker. Dat vindt ze helemaal niet erg. De rest van de dag gaat vast ook vlug voorbij. Ze heeft immers genoeg te doen. Vandaag gaat ze haar hutje bouwen. Eerst loopt ze een aantal keer over en weer tussen het bomenbos en haar plekje naast de struiken. Ze heeft gezien dat er een heleboel takken en boomblaadjes op de grond liggen. Die raapt ze op. Ze brengt alles naar haar plekje naast de struiken.

Na een poosje kan ze met de bouw van haar hutje beginnen. Daar kruipen wel een paar uurtjes werk in. Pas tegen de late namiddag is ze klaar. Het begint al te schemeren. Vlug kijkt Misha op haar uurwerk. Het wordt snel donker in het bos. Toch duurt het nog een paar uur voor de maan weer omhoog klimt. Ze heeft dus nog wel even de tijd. Ze maakt haar rugzak leeg. Alle spullen zet ze keurig in een hoekje van haar hut. Morgen kan ze alles wel een vast plekje geven. Daar heeft ze nu net iets te weinig tijd voor.

Vleugels klapperen in de stille nachtwind. Misha kijkt op. De uil keert terug naar de open plek. Misha gaat vlug voor het gat in de struiken zitten. Ze kijkt naar de dieren. Die komen ook terug naar de open plek. Ze zoeken een plaatsje tussen de grafstenen. Langzaam klimt de maan omhoog. Het maanlicht schijnt weer op de open plek. Plotseling hoort Misha opnieuw geruis. Daar zijn de heksen weer. Ze landen op de open plek. De bezems worden weer tegen een boom gezet. Alle heksen gaan voor de tweede keer op de open plek staan. De heks steekt weerom haar handen omhoog. Voor de tweede maal beginnen de andere heksen te dansen. De grafstenen lichten op. Ze verspreiden een zilveren gloed over het kerkhof. De heksen blijven dansen. Nu lichten ook de letters van de grafstenen op. Zij verspreiden een gouden gloed over het kerkhof. De zilveren en gouden gloed vermengen zich met elkaar. Nu danst er een zilvergouden gloed samen met de heksen over het kerkhof. Het kerkhof ziet er heel mysterieus uit.

De heks laat haar armen zakken. Alle heksen stoppen met dansen. Ze lopen naar de dieren. De dieren proberen te vluchten. Daar krijgen ze de kans niet meer voor. Een aantal dieren wordt door de heksen gevangen genomen. De heks die altijd haar handen in de lucht steekt, haalt een houten kom tevoorschijn. Intussen wringen de andere heksen de dieren gewoon de nek om. Vol afschuw kijkt Misha toe. De dieren worden gewoon vermoord. De heks geeft de houten kom door. De andere heksen laten het bloed van de dode dieren in de houten kom druppelen. Het bloed is nog warm. Misha ziet de damp in de koude herfstnacht opstijgen. De heksen geven de kom weer aan elkaar door. Om beurten nemen ze een slok uit de kom. De kom komt weer bij de eerste heks terecht.

Deze heks neemt geen slok uit de kom. Ze houdt de kom wel goed vast. Misha begrijpt dat er geen bloed verloren mag gaan. De heks loopt langs de graven. Bij elk graf stopt ze even. Ze doopt haar hand in het warme bloed. Vervolgens zwaait ze met haar hand over het graf. Het bloed spat op de grafsteen. Zo loopt de heks het hele kerkhof rond. Op elk graf laat ze wat bloed druppelen. Dat gaat zo door tot de heks weer in de kring van heksen staat.

Een schurend geluid klinkt door de nacht. Misha vindt het maar akelig. Ze staart naar de open plek. De heksen kijken naar de graven. Misha doet dat nu ook maar. Meteen voelt ze een koude rilling over haar rug lopen. Één voor één schuiven de grafstenen open. Misha ziet de lijken in hun graf liggen. De lijken gaan recht zitten..ze duwen zichzelf omhoog. Op de rand van hun graf blijven ze even zitten. Na een paar minuten staan ze op. Wankelend lopen ze naar de heksen. De heksen grijpen de handen van de lijken.

Er zit geen grammetje vlees meer aan die handen. De heksen houden de lijken goed vast. De lijken kunnen niet meer omvallen. Weer gebeurt er iets vreemds op het kerkhof. Er vindt een opmerkelijke metamorfose plaats. De heksen en de lijken vermengen zich met elkaar. Zowel de heksen als de lijken worden half een heks en half een lijk. Een paar lijken kunnen zich nog net op tijd los rukken. Ze lopen vlug achteruit. Zo blijven ze net buiten het bereik van de heksen. De heksen kijken niet eens naar de lijken die weg rennen. Zodra de metamorfose stopt, gaan ze weer weg. Ze nemen de lijken mee. Ze verlaten de open plek, pakken hun bezems en gaan er weer op zitten. De lijken kruipen achter de heksen op de bezems. In een mum van tijd verdwijnen de heksen weer achter de wolken. Misha staat weer op. Ze kijkt de heksen na. Daarna kijkt ze weer naar het kerkhof. De dode dieren liggen nog altijd op de grond. Het enige dier dat niet dood is, is de uil. Hij vliegt even op en landt naast haar op de struiken. Vragend kijkt Misha de uil aan. De uil kijkt terug. Misha vindt dat de uil een beetje droevig kijkt. De uil doet niets. Hij blijft gewoon naar haar kijken. Misha heeft het gevoel dat hij haar iets wil duidelijk maken. Wat kan dat zijn? De uil maakt geen enkel geluid. Hij draait wel zijn kop om. Misha kijkt in dezelfde richting als de uil. De uil kijkt naar een open graf.

Opeens begrijpt Misha het. Een aantal lijken zijn met de heksen mee gegaan. Een paar lijken zijn op het kerkhof achter gebleven. Dat heeft Misha niet meer gezien. Ze heeft ook niet op hen gelet. Ze zijn waarschijnlijk gewoon het graf ingelopen. Weer wordt Misha nieuwsgierig. Misschien is dit kerkhof niet zo maar een kerkhof. Misschien is er onder de grond nog iets meer te zien? In haar hoofd vormt zich een plannetje. Durft ze dat ook uit te voeren?